

Проповѣдницы твердо да проповѣдуютъ, съ доводы отъ свѣщенно то Писаніе, заради поканіе, заради исправленіе на живеніе то, заради почитаніе на властелины те, а найвыше заради да почитатъ сама та най висока власть царска, заради должность та на всекой чинъ, заради да истреблва свѣрѣе то, (вѣра нафильна) а да укореняватъ въ чело-вѣчески те сердца страхъ Божій. И со едно слово да се каже: они трѣбува да испытуютъ отъ свѣщенно то Писаніе, что е воля Божія, свѣта, угодна и совершенна: и тока да говорятъ (проповѣдуютъ),

Да говори заради грѣхове, вообщество обаче трѣбува да не казѣка поиме того чело-вѣка, отъ кого то са направени, освѣтъ ако быде публикованъ (разгласенъ) отъ всичка та церковь.

Нѣкои си проповѣдницы иматъ обычай таковъ: ако го разякутилъ нѣкой въ нѣчто си, то онъ на свомъ та проповѣдь отвраща мѣ, и ако и не по име, трѣза слава та мѣ,

---

„да казѣка побченіе народѣ и да го побчава съ „тыя побченія, что са писани и сочинены отъ „скаты чловецы и отъ оныя, кои то се учили „въ высоки и богословски училища (школы), спрѣчь: въ академіи,“ какко то правокрѣпшю Россію.